

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Taxipanther s.r.o.**, se sídlem Praha 8 – Troja, Lešenská 537/4, IČO: 24797847, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 75/2014-190-TAXI/4

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí odboru dopravních agend Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 6. 2014, č. j. MHMP 843860/2014, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za porušení § 21 odst. 2 ve spojení s § 35 odst. 2 písm. l) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 21. 2. 2014 v 10:35 hod. provedl pověřený kontrolní pracovník správního orgánu I. stupně na náměstí Uhelný trh, Praha 1 kontrolu vozidla taxislužby Opel Omega, evidovaného jako vozidlo taxislužby žalobce a v době kontroly řízeného panem J. D., nar. ... (dále jen „řidič“), a to po poskytnutí přepravy dvěma cestujícími z ulice U Výstaviště, Praha 7 na Jungmannovo náměstí, Praha 1, v čase 10:13 až 10:27 hod. Při kontrole bylo zjištěno, že vozidlo není vybaveno záznamy o přepravě a bylo vybaveno doklady žalobce. O provedené kontrole sepsal kontrolní pracovník protokol č. T/20140221/1/Ne a pořídil fotodokumentaci. Současně provedl cenovou kontrolu,

o níž sepsal protokol č. C/20140221/1/Ne a kontrolu řidiče, o níž sepsal protokol č. Ř/20140221/1/Ne. Cestující sepsali oznámení o poskytnuté přepravě. Dne 16. 4. 2014 zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem správní řízení ve věci podezření z porušení ust. § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě (nezajištění řádné obsluhy taxamtru a zaznamenání skutečného průběhu přepravy). V rámci správního řízení žalobce předložil dohodu o skončení dohody o provedení práce s kontrolovaným řidičem ke dni 18. 2. 2014. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně řízení ve věci nezajištění řádné obsluhy taxamtru a zaznamenání skutečného průběhu přepravy zastavil, neboť dne 21. 2. 2014 již řidič nevykonával práci řidiče taxislužby jménem žalobce. Dne 20. 5. 2014 správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem správní řízení ve věci podezření z porušení § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě (dopravce nezajistil, aby s vozidlem taxislužby, které je pro něj evidováno, neprovozovala taxislužbu jiná osoba). Žalobce se k věci vyjádřil v tom smyslu, že dle jeho názoru nedošlo k porušení § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě, protože řidič vozidla nebyl držitelem živnostenského oprávnění pro provozování taxislužby, nebyl tedy dopravce, a tudíž nemohl provozovat taxislužbu. Dne 18. 6. 2014 uložil správní orgán I. stupně žalobci prvostupňovým rozhodnutím pokutu 50.000,- Kč za porušení § 21 odst. 2 ve spojení s § 35 odst. 2 písm. l) zákona o silniční dopravě. V odůvodnění rozhodnutí k žalobcově argumentaci uvedl, že zákon o silniční dopravě v § 21 odst. 2 nehovoří o tom, že s vozidlem taxislužby evidovaným na dopravce nesmí provozovat taxislužbu jiný dopravce, ale jiná osoba – tedy jakákoliv osoba, nejen dopravce jakožto osoba, která má živnostenské oprávnění k provozování taxislužby.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty podal žalobce odvolání, v němž namítl, že bez živnostenského oprávnění nelze taxislužbu provozovat, a proto trvá na své námitce, že se vytýkaného deliktu nemohl dopustit. Ve vztahu k této námitce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval § 2 a § 4 zákona o silniční dopravě a poté konstatoval, že právní předpisy stanoví pravidla pro provozování taxislužby, podle kterých je právně přípustné provozování taxislužby (tj. silniční dopravy pro cizí potřeby) pouze za předpokladu, že ten, kdo taxislužbu hodlá provozovat, má k tomu živnostenské oprávnění. Pravidla a podmínky pro provozování taxislužby však nemohou být zaměňovány za samotnou definici provozování taxislužby, jak to činí žalobce. Ostatně i právní předpisy samy předvídají situace, kdy podmínky dodrženy nejsou a regulovaná činnost je provozována mimo stanovený právní rámec (např. neoprávněné podnikání). Pokud by byl přijat výklad žalobce, nebylo by nikdy možné postihnout podnikatele, který podniká bez živnostenského oprávnění, neboť by jím provozovaná činnost nemohla být označena za podnikání, protože k této činnosti neměl podnikatel živnostenské oprávnění (tzv. argumentace kruhem). Pokud se však od sebe odliší definice činnosti a podmínky pro provozování této činnosti, lze dospět k jedinému logickému závěru, že i taxislužbu „může“ provozovat osoba, která nemá živnostenské oprávnění, avšak tato její činnost je protiprávní (představuje správní delikt nebo trestný čin neoprávněného podnikání). Slovo „může“ přitom nelze chápat jako „legitimitu“ této činnosti, ale jako její „reálnost“, tedy že se tak skutečně může dít, ačkoliv se tak podle zákona dít nesmí. Není tedy pravdou, že by taxislužbu nemohl (v tom smyslu, že je to nereálné) provozovat řidič, protože není držitelem platného živnostenského oprávnění. To, zda řidič provozoval taxislužbu v souladu s právními předpisy, nebylo předmětem správního řízení, protože to nebylo rozhodující pro zodpovězení otázky, zda žalobce zajistil, aby vozidlem taxislužby, které je pro něj zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba.

Žalovaný se plně ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že pod pojmem „jiná osoba“ nelze myslet pouze jiné dopravce (držitele živnostenského oprávnění), ale že tento pojem je širší a zahrnuje jak jiné dopravce v taxislužbě, tak i jiné osoby, které tuto

činnost provozují v rozporu s právními předpisy bez živnostenského oprávnění. Dodal, že souhlasí se žalobcem, že osoba, která není držitelem živnostenského oprávnění pro provozování taxislužby „nemůže“ taxislužbu provozovat, ovšem s tím rozdílem, že pokud tak činí, jedná se o protiprávní provozování taxislužby (neoprávněné podnikání), a nikoliv o „neprovozování“ taxislužby.

Podle protokolu č. T/20140221/1/Ne, protokolu č. Ř/20140221/1/Ne a protokolu č. C/20140221/1/Ne, které byly vyhotoveny pověřeným kontrolním pracovníkem (úřední osobou), a podle oznámení o poskytnutí přepravy sepsaných oběma cestujícími je zřejmé, že dne 21. 2. 2014 v čase od 10:13 do 10:27 poskytl řidič přepravu třetím osobám na trase od Výstaviště, Praha 7 na Jungmannovo náměstí, Praha 1 za úplaty ve výši 475,- Kč, a to vozidlem taxislužby Opel Omega, které bylo v tu dobu dle výpisu z evidence vozidel taxislužby (a dle údajů evidovaných v rejstříku podnikatelů v silniční dopravě) evidováno jako vozidlo taxislužby žalobce. Ve vyjádření ze dne 9. 5. 2014 žalobce uvedl, že v době kontroly nebyl již řidič jeho zaměstnancem, neboť dohoda o provedení práce byla vzájemnou dohodou ukončena k 18. 2. 2014. Na podporu tohoto tvrzení žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil kopii dohody o ukončení pracovněprávního vztahu s řidičem. Dle žalovaného tak lze ze spisového materiálu bez důvodných pochybností dovodit závěr, že předmětnou přepravu formou taxislužby poskytl řidič nikoliv jménem žalobce jakožto jeho zaměstnanec, ale zřejmě na svou vlastní odpovědnost (a to zřejmě neoprávněně, neboť v době kontroly nebyl držitelem živnostenského oprávnění a nebyl ani zaměstnancem žalobce, jehož obchodní firmou bylo vozidlo označeno, jehož doklady bylo též vybaveno a pod jehož jménem původně řidič vystupoval). Bez důvodných pochybností tak bylo prokázáno, že žalobce dne 21. 2. 2014 nezajistil, aby vozidlem taxislužby Opel Omega, které pro něj bylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba.

Určitá pochybení ze strany správního orgánu I. stupně shledal žalovaný v odůvodnění výše uložené pokuty. V této souvislosti poukázal na judikaturu správních soudů řešící otázky použití analogie trestního práva ve správním trestání a užití absorpční zásady při souběhu správních deliktů. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně při odůvodnění výše uložené pokuty zmínil další dva správní delikty, kterých se žalobce dopustil v souběhu s řešeným správním deliktem a za něž mu již udělil pokuty ve výši 5.000,- Kč a 20.000,- Kč. Správní orgán I. stupně dle názoru žalovaného pochybil, neboť v nyní projednávané věci neuložil sankci za současné aplikace zásady absorpční při zohlednění předchozích sankcí za sbíhající se správní delikty (součet jednotlivých sankcí nepřesahuje hranici maximální možné výše sankce za nejprísněji postižitelný ze sbíhajících se správních deliktů) a kumulativní (zhodnocení správního deliktu samostatně bez přihlédnutí k již sankcionovaným správním deliktům, které byly s pokutovaným správním deliktem v souběhu). Žalovanému je však znám výsledek odvolacích řízení, která se týkají dříve uložených pokut. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 3. 2014, č. j. MHMP 241498/2014 o uložení pokuty 5.000,- Kč žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 6. 2014, č. j. 53/2014-190-TAXI/3 ze dne 3. 6. 2014 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Se stejným výsledkem žalovaný rozhodl i o rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 5. 2014, č. j. MHMP 661402/2014 o uložení pokuty 20.000,- Kč, a to rozhodnutím ze dne 17. 6. 2014, č. j. 60/2014-190-TAXI/3. Ačkoliv tedy správní orgán I. stupně nesprávně uplatnil absorpční zásadu pouze v tom rozsahu, že jednotlivé pokuty v součtu nepřekročily hranici maximální výše pokuty, kterou lze uložit za delikt nejprísněji postižitelný, a neuplatnil ji v tom rozsahu, že souběžné správní delikty pouze zvyšují závažnost jednání či opomenutí žalobce („primárního“ správního deliktu), resp. de facto místo uložení jednotlivých pokut podle absorpční zásady je uložil nezákonně kumulativně, nepřistoupil žalovaný ke zrušení napadeného rozhodnutí a k vrácení

věci zpět, neboť předchozí dvě pokuty byly v rámci odvolacího řízení zrušeny, a tudíž pokuta uložená v nyní projednávané věci se stala „primární“ a za takového stavu se nyní zásada absorpční neuplatní (neexistují dříve uložené pokuty). Úvahy správního orgánu I. stupně o kumulativním uložení pokut se tak staly bezpředmětnými. Zásadu absorpční (nikoliv kumulativní) bude správní orgán I. stupně povinen aplikovat v následně vydaných rozhodnutích o sankcích za správní delikty, kterých se žalobce dopustil v souběhu.

K samotné výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě při stanovení výše sankce dopravní úřad přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a rozsahu způsobené škody. Žalovaný souhlasil se správním orgánem I. stupně, že hledisko rozsahu způsobené škody nelze v daném případě zohlednit, neboť skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. l/ zákona o silniční dopravě vznik škody ani nepředpokládá, a proto k tomuto hledisku nebylo při ukládání pokuty přihlédnuto. V případě hlediska doby trvání protiprávního jednání je však třeba zohlednit, že ačkoliv svou skutkovou podstatou se může jednat o trvající delikt, bylo v tomto případě prokázáno, že správního deliktu se žalobce dopustil pouze jednou, a to pouze v případě předmětné kontrolní přepravy. Absence delšího trvání protiprávního jednání tak byla polehčující okolností ve prospěch žalobce. Pokud jde o hledisko významu protiprávního jednání, žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že se jedná o protiprávní jednání vysokého významu. Povinnost zajistit, aby vozidlem taxislužby, které je pro dopravce evidováno, neprovozovala taxislužbu jiná osoba, má ochránit spotřebitele před nekalými praktikami v taxislužbě (zejména předražování jízdného) a veřejný zájem na výběru daní (zejména nepřiznání dosaženého zdanitelného příjmu). Splněním této povinnosti je zajištěno, že zákazník se snadno dozví pravdivé údaje o druhé smluvní straně přepravní smlouvy (dopravci), neboť jeho obchodní firmou je vozidlo označeno a jeho údaje jsou na stvrzence z tiskárny taxametu. V případě stížnosti může správní orgán odpovědného dopravce snadno zjistit v evidenci vozidel taxislužby podle SPZ vozidla. Pokud by však vozidlem evidovaným pro dopravce provozovala taxislužbu jiná osoba, která by zákazníkovi nesdělila svou totožnost (což lze s ohledem na protizákonné jednání předpokládat), lze stěžít skutečně odpovědnou osobu odhalit, neboť za případné porušení cenových předpisů nemůže být odpovědný dopravce pouze z toho titulu, že vozidlo taxislužby je pro něj evidováno, ale vždy pouze ta osoba, která vozidlem taxislužby taxislužbu provozovala a porušila cenové předpisy. Veřejný zájem na poctivém účtování cen a ochraně spotřebitele je chráněn jen tehdy, jestliže vozidlem taxislužby provozuje taxislužbu dopravce, pro kterého je vozidlo evidováno (dopravce si je při svém jednání vědom, že jeho odpovědnost za protiprávní jednání může být snadno určena podle snadno zapamatovaného SPZ vozidla). Obdobně je tomu i u veřejného zájmu na řádném výběru daní. Pouze pokud vozidlem taxislužby provozuje taxislužbu příslušný dopravce, je zajištěno, že daňová správa získá prostřednictvím záznamů o provozu vozidla a záznamů o přepravách opravdový a skutečnosti odpovídající přehled o činnosti daňového subjektu i samotnou identifikaci daňového poplatníka. V opačném případě by bylo obtížné a nákladné dohledat, jaké osoby prostřednictvím předmětného vozidla taxislužby získaly zdanitelný příjem.

Žalovaný se ztotožnil i se závěrem správního orgánu I. stupně o vysoké závažnosti protiprávního jednání žalobce. Jelikož byl žalobce vlastníkem a provozovatelem vozidla a měl tudíž k vozidlu vlastnický či držitelský vztah, nemělo mu činit větší potíže nepředat klíče a doklady od vozidla taxislužby třetí osobě. Přesto tak učinil. Závažnost jeho jednání pak zvyšuje skutečnost, že klíče a doklady od vozidla, včetně dokladů potřebných pro provozování taxislužby, které se vztahují k osobě dopravce, předal svému bývalému zaměstnanci, a to i přes to, že dne 21. 2. 2014 již musel prokazatelně vědět, že s řidičem po

vzájemné dohodě dne 18. 2. 2014 ukončil pracovněprávní vztah a že pro něj tento řidič již nemůže vykonávat práci řidiče taxislužby. Na rozdíl od správního orgánu I. stupně se však žalovaný nedomnívá, že lze přihlídnout jako k přitěžující okolnosti k porušení právních předpisů a k poškození cestujících na ceně řidičem, tedy k protiprávnímu jednání třetí osoby, která vozidlem taxislužbu provozovala. Protiprávní jednání řidiče toliko ilustrovalo, proč je povinnost stanovená dopravci v § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě tak významná. I přes polehčující okolnosti, ke kterým správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty nesprávně přihlédl, a přes nepřihlídnutí k okolnostem, ke kterým v daném případě přihlídnout nelze a správní orgán I. stupně k nim naopak původně přihlédl, shledal žalovaný správním orgánem I. stupně stanovenou výši sankce za zcela přiměřenou. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí netrpělo takovými vadami, které by odůvodňovaly jeho zrušení a vrácení věci zpět, zjištěné vady napravil v rámci odvolacího řízení, a proto mu nezbylo, než odvolání žalobce zamítnout a prvostupňové rozhodnutí potvrdit. S ohledem na vysoký význam a závažnost protiprávního jednání žalobce nepřistoupil ani na návrh žalobce na snížení uložené pokuty.

V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobce konstatoval, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje mimo jiné ve skutečnosti, že ačkoliv proti němu bylo správním orgánem I. stupně vedeno osm dalších správních řízení, z nichž nejméně o dvou žalovaný věděl, jelikož v nich jako odvolací správní orgán vydal rozhodnutí a zmínil je i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokračovalo řízení o předmětném správním deliktu samostatně a nedošlo k jeho spojení s řízeními ostatními. Vedení společného řízení je přitom zákonnou povinností správního trestání a výjimky jsou velice úzké. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nevedení společného řízení nemusí znamenat porušení zákona vedoucí k nezákonnosti rozhodnutí jen tehdy, je-li v samostatně vedených řízeních dodržena absorpční zásada. K tomu však v řízení před správním orgánem I. stupně nedošlo. Ačkoliv žalovaný dospěl k závěru, že v ostatních řízeních bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, tudíž tato řízení bude moci správní orgán spojit a rozhodnout o úhrnném trestu, jedná se pouze o obiter dictum uvedené stanovisko, které jednak není pro správní orgán I. stupně závazné, a především již nemůže dojít ke zhojení procesních nedostatků ve správním řízení. Rozhodl-li tedy správní orgán I. stupně o vině žalobce a udělil mu sankci bez ohledu na ostatní souběžně vedená správní řízení a žalovaný jako odvolací orgán toto rozhodnutí potvrdil, bylo rozhodnutí vydáno ve zjevném rozporu se zákonem.

Žalobce dále namítl, že nesouhlasí s tím, jak se správní orgány vypořádaly s posouzením toho, zda došlo ke spáchání správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. l/ zákona o silniční dopravě, tedy k porušení § 21 odst. 2 věty druhé téhož zákona. Podle žalobce je zcela nepřipustné tvrdit, že provozovat taxislužbu může i osoba, která není držitelem koncese pro provozování silniční dopravy pro cizí potřeby. Z ustanovení § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě plyne, že evidované vozidlo může být jakoukoliv osobou užíváno i k jiným účelům než k provozování taxislužby, avšak taxislužbu v něm může provozovat jedine dopravce, pro nějž je vozidlo v evidenci vozidel taxislužby zapsáno. Klíčovou otázkou tedy je, co se rozumí provozováním taxislužby a co již nikoli, tedy zda činnost prováděná řidičem byla taxislužbou ve smyslu zákona o silniční dopravě. Z ustanovení § 2 odst. 1, 4 a 9 tohoto zákona jasně vyplývá, že taxislužbu může provozovat toliko dopravce, a to navíc pouze na základě koncese udělené dle živnostenského zákona. Podle výpisu z živnostenského rejstříku řidič dopravcem nebyl, ani mu nebyla udělena koncese k provozování taxislužby, ergo taxislužbu provozovat nemohl. Pro posouzení této skutečnosti je nerozhodné, zda se v § 21 odst. 2 větě druhé zákona o silniční dopravě užívá pojem „doprovce“ nebo toliko

„osoba provozující taxislužbu“. Na právní předpis je totiž za všech okolností nutno nahlížet jako na jeden celek, jehož terminologická jednotka je zaručena. Jestliže tedy zákon o silniční dopravě v § 2 odst. 9 stanoví, že taxislužbou je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou dle odst. 4 může provozovat jedině dopravce jako fyzická nebo právnická osoba na základě koncese, pak pokud se na jiném místě téhož zákona hovoří o jiné „osobě provozující taxislužbu“, nelze toto ustanovení vyložit jinak, než že je myšlen jiný „doprovce“ ve smyslu výše uvedené legální definice.

Žalobce odmítá, že by pojem „taxislužby“ mohl být v zákoně jednou užít ve smyslu své legální definice a v jiných případech že by mohl označovat faktickou činnost spočívající v převážení osob za úplatu, jak tvrdí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Taková interpretace právní normy by znamenala naprosté popření principů předvídatelnosti práva a právní jistoty, jelikož by pro adresáta bylo zcela nepředvídatelné, kdy správní orgán vyloží termín „taxislužba“ podle jeho zákonné definice a kdy jako faktickou činnost. V této souvislosti žalobce citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003 sp. zn. IV. ÚS 690/01, z nějž plyne, že pokud zákonodárce definuje v právním předpise určitý právní termín, je správní orgán oprávněn jej vykládat jen a pouze ve stanoveném smyslu a za žádných okolností není oprávněn význam tohoto termínu svévolně rozšiřovat či v neprospěch účastníka správního řízení pod něj zahrnovat další právní jednání, a to ani na základě vnější podobnosti. Žalobce se ohradil se také proti argumentaci žalovaného, že § 2 zákona o silniční dopravě neobsahuje definice tam uvedených pojmů, ale toliko pravidla provozování taxislužby. Jak z názvu předmětného ustanovení „Základní pojmy“, tak z dikce jednotlivých odstavců a konečně i z věcné různorodosti a širě jednotlivých pojmů je totiž zřejmé, že účel těchto ustanovení není normativní, nýbrž deskriptivní, a že se tedy o legální definice jedná.

Jestliže žalobce nezabránil tomu, aby předmětné vozidlo řidič užil pro své neoprávněné podnikání (za něž již byl pravomocně potrestán), nedošlo tím k porušení povinnosti uvedené v § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě, neboť žádný jiný dopravce vozidlem taxislužbu neprovozoval. Skutková podstata deliktu dle § 35 odst. 2 písm. l) zákona o silniční dopravě tak nebyla naplněna.

Poslední námitkou brojil žalobce proti nepřiměřenosti udělené sankce. Uvedl, že i kdyby soud dospěl k závěru, že ke spáchání předmětného správního deliktu došlo, je výše pokuty zjevně nepřiměřená míře porušení zákona. Není totiž pravda, že by po ukončení pracovního poměru bylo vozidlo řidiči žalobcem poskytnuto, jak se v napadeném rozhodnutí uvádí. Pro takové tvrzení žalovaného není ve správním spise žádný podklad. K ukončení pracovního poměru došlo za situace, kdy vozidlo měl řidič mimo provozní prostory žalobce a nebylo v moci žalobce od něj vozidlo fakticky získat. Žalobce se tedy na neoprávněném podnikání řidiče žádným způsobem nepodílel. Nadto ke kontrole řidiče došlo toliko tři dny po ukončení jeho pracovněprávního vztahu se žalobcem. Právě ve fyzickém zabránění neoprávněnému podnikání řidičů jsou všichni dopravci dosti omezení. Nezřídka se stává, že i po skončení pracovního poměru s dopravcem řidiči ve své činnosti pokračují, a neexistuje přitom žádný právní prostředek, jakým by tomu dopravce mohl zabránit. Uložení sankce ve výši přesahující dvojnásobek průměrné měsíční mzdy se proto žalobci jeví jako zcela nepřiměřené.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu je dispozitivní a poskytuje správnímu orgánu možnost spojit různá samostatně zahájená řízení, jsou-li splněny podmínky pro jejich spojení. To, zda oprávněná úřední osoba rozhodne o spojení či nespojení

jednotlivých správních řízení, nemůže záležet pouze na její libovůli, ale na objektivních okolnostech a smyslu a účelu tohoto dispozitivního ustanovení. Jestliže jsou splněny podmínky pro spojení různých správních řízení vedených s dopravcem v taxislužbě o porušení zákona o silniční dopravě a neexistují překážky pro jejich spojení, je dle názoru žalovaného povinností správního orgánu tato řízení spojit. Tuto povinnost však nelze chápat jako absolutní, ale jako pořádkovou, jako vnitřní imperativ oprávněné úřední osoby pro rozhodnutí, zda spojí či nespojí jednotlivá řízení do společného řízení. Pokud správní orgán rozhodne opačně, nezpůsobuje to nezákonnost jednotlivých nespojených řízení, resp. rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009 č. j. 1 As 28/2009).

Přestože by mělo být o souběžných správních deliktech vedeno společné řízení, nelze vyloučit okolnosti, které vedení společného řízení zabrání. Nejčastější takovou okolností je časové hledisko, kdy je již za určitý delikt správním orgánem uložena pokuta a teprve poté se správní orgán dozví o jiném deliktu (např. postoupením od jiného orgánu), který byl spáchán v souběhu. V těchto případech je prakticky nemožné vést společné řízení a o souběžných deliktech musí být vedena samostatná řízení. Vést samostatné řízení může být i oprávněným rozhodnutím správního orgánu např. v případech, kdy se o souběžném deliktu dozví v momentě, kdy je již první správní řízení prakticky ukončeno a spojení řízení by nepřiměřeně prodloužilo dobu celého správního řízení, zejména s ohledem na složitost dokazování (ostatně důvody pro nevedení společného řízení lze analogicky dovodit z možnosti správního orgánu vyloučit část řízení do samostatného řízení podle § 140 odst. 3 správního řádu).

V případě, že je vedeno společné řízení, je uplatnění absorpční zásady poměrně snadné v rámci odůvodnění rozhodnutí, kterým je najednou rozhodováno o všech porušeních právních předpisů spáchaných v souběhu. Složitější je uplatnění absorpční zásady v případech, kdy je již uložena pravomocná sankce za určitý správní delikt a je vedeno další správní řízení o dalším správním deliktu spáchaném v souběhu s již sankcionovaným správním deliktem. V těchto případech již existuje pravomocná sankce, kterou je potřeba vzít při rozhodnutí o sankci za další souběžný správní delikt v úvahu. V těchto případech je nutné, aby v každém následném rozhodnutí byly v odůvodnění zhodnoceny všechny sbíhající se delikty (tj. ty, které jsou předmětem aktuálně vedeného správního řízení, a ty, za které již byla uložena pravomocná sankce), označen nejprísněji postižitelný z nich (podle něj se odvíjí hranice sazby, která nesmí být překročena), stanovena výše souhrnné pokuty za všechny sbíhající se delikty (stejně jako by bylo rozhodováno jedním rozhodnutím ve společném řízení), a aktuálním rozhodnutím pak uložen rozdíl mezi „souhrnnou pokutou“ a součtem dosud pravomocně uložených pokut za sbíhající se delikty (včetně odůvodnění tohoto postupu).

Složitější situace nastává, když je v souběžně vedených správních řízeních o souběžných deliktech rozhodováno v době, kdy předchozí rozhodnutí dosud nenabyla právní moci, anebo když o souběžných deliktech nebylo dosud ani rozhodnuto v první instanci (zde je navíc problém v neznalosti výše pokuty, která za tento delikt bude teprve uložena). Pokud by se totiž přihlédlo k předchozímu rozhodnutí, které není dosud v právní moci, popř. k deliktům, o nichž se teprve vede řízení, hrozí nesprávnost následného rozhodnutí, jestliže by předchozí rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno nebo změněno ohledně výše pokuty (nenabyla by tak právní moci pokuta, ke které je v následném rozhodnutí přihlédnuto), nebo by bylo dosud neukončené správní řízení zastaveno. Na druhou stranu nepřihlédnutím k předchozímu rozhodnutí, které dosud není v právní moci, by případné následné nabytí právní moci předchozího rozhodnutí způsobilo nezákonnost následného

rozhodnutí, ve kterém nebylo k předchozímu rozhodnutí přihlédnuto (nebyla by uplatněna absorpční zásada). Vzhledem ke komplikovanosti a složitosti následné nápravy proto dle mínění žalovaného není vhodné vydat další rozhodnutí před nabytím právní moci předchozího rozhodnutí (právní teorie a judikatura totiž nepočítá s tím, že by o souběžných deliktech byla vedena souběžně samostatná správní řízení, počítá jen s případnými navazujícími správními řízeními o souběžných deliktech). Pokud však již prvoinstanční správní orgán zvolí tuto komplikovanou cestu, nelze pouze z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit jako nezákonné, ale je třeba přezkoumat uplatnění absorpční zásady v důsledku vývoje jednotlivých řízení.

K žalobcově námitce nesprávného výkladu § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že úvahy správního orgánu I. stupně a žalovaného, že taxislužbu „může“ provozovat i osoba bez platného živnostenského oprávnění, v žádném případě nelegalizují neoprávněné podnikání. Nadále platí, že taxislužbu není možné legálně provozovat bez platného živnostenského oprávnění. To však neznamená, že k provozování taxislužby bez živnostenského oprávnění „nemůže“ dojít. Povinnost či podmínka stanovená v právním předpise sama o sobě nezaručuje její dodržování.

Na existenci živnostenského oprávnění je dle žalovaného navázán toliko pojem „silniční doprava pro vlastní potřeby“, „tuzemský dopravce“ (resp. „doprovce“ jako takový) a „podnikatel v silniční dopravě“. Teprve provozovatel silniční dopravy, který má živnostenské oprávnění udělené orgánem České republiky, je „tuzemským dopravcem“, resp. v případě živnostenského oprávnění k provozování silniční dopravy pro cizí potřeby „podnikatelem v silniční dopravě“. Struktura zákona o silniční dopravě pak věcnému obsahu a šíři rozsahu těchto pojmů odpovídá. Pojem „osoba“ zákon o silniční dopravě používá systémově i v jiných ustanoveních než v § 21 odst. 2, jak nesprávně tvrdí žalobce. Např. se jedná o ustanovení § 7, § 9 odst. 2 písm. b) a c), § 18a, § 21 odst. 1 písm. b), § 21 odst. 3 písm. a), § 21 odst. 7, § 21c odst. 1, §23 odst. 1 a 3 zákona o silniční dopravě, tedy ustanovení upravující jak taxislužbu, tak i jiné oblasti působnosti zákona o silniční dopravě. V tomto kontextu nemůže obstát tvrzení žalobce, že zákon o silniční dopravě používá pojem „osoba“ či „jiná osoba“ ve smyslu „doprovce“ či „jiný dopravce“, tedy ve smyslu osoby, která má živnostenské oprávnění k provozování koncesované živnosti silniční motorová doprava.

Dle názoru žalovaného je výklad § 21 odst. 2 věty druhé zákona o silniční dopravě, který zaujal v napadeném rozhodnutí, v souladu jak s doslovným zněním zákona, tak i jeho významem a účelem. Žalovaný jím nijak nevybočil z účelu a smyslu právní úpravy taxislužby v zákoně a nerozšiřuje zde stanovené povinnosti, ani obsah jednotlivých pojmů a definic užívaných zákonem.

K námitce nepřiměřenosti uložené sankce žalovaný rovněž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že z kontextu příslušných ustanovení zákona o silniční dopravě je zřejmá snaha zákonodárce stanovit plnou odpovědnost dopravce v taxislužbě za to, co se děje s jeho vozidlem taxislužby. Taxislužba je podnikání jako každé jiné. Je zde podnikatel (doprovce), který má výrobní prostředky (vozidla taxislužby) a zaměstnance, kteří s výrobními prostředky naplňují podnikatelský záměr podnikatele (řidiči taxislužby). I v taxislužbě si každý dopravce musí předem promyslet, jaká vnitřní pravidla stanoví a jakým způsobem si „ohlídá“ své zaměstnance (řidiče) při práci s „jeho“ výrobními prostředky, tedy jak budou jeho řidiči taxislužby používat jeho vozidla taxislužby, jakou budou mít za svěřené výrobní prostředky odpovědnost (vč. hmotné odpovědnosti). Žalobce v průběhu správního řízení, v odvolání, ale ani v žalobě nepopsal, co vše učinil, aby takové situaci zabránil. Pouze

obecně uvedl, že je obtížné od řidičů taxislužby získat zpět své výrobní prostředky (vozidla taxislužby). V běžném podnikatelském prostředí by normální podnikatel pečující o svůj podnik začal okamžitě činit kroky k opětovnému získání svého výrobního prostředku, který mu zaměstnanec při výpovědi nevrátil. Žalobce nepředložil žádné informace o těchto úkonech, ani jiné doklady, které by tomu nasvědčovaly (např. trestní oznámení). Žalobcem předložená dohoda o skončení dohody o provedení práce ze dne 18. 2. 2014 je dohodou o ukončení pracovního vztahu, nikoliv výpovědí z důvodu porušování právních předpisů (nic takového dohoda neobsahuje). Žalovaný si nedokáže představit, že by racionálně uvažující podnikatel uzavřel se zaměstnancem „dohodu“ v momentě, kdy mu zaměstnanec nevrátil všechny jeho výrobní prostředky (zde se jednalo o základní výrobní prostředek nemalé hodnoty - vozidlo taxislužby) a doklady (podle protokolu z kontroly byl řidičem předložen doklad žalobce o oprávnění k podnikání a výpis z evidence vozidel taxislužby patřící žalobci). Dohoda neobsahuje ani zmínku o tom, že by závazky mezi žalobcem a řidičem vyplývající z jejich pracovněprávního vztahu nebyly narovnány. Žalovaný uzavřel, že uložená sankce plně odpovídá významu a závažnosti protiprávního jednání žalobce a byla uložena v souladu s právními předpisy.

Při ústním jednání před soudem setrval žalovaný na své argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Žalobce se k ústnímu jednání, ač řádně předvolán, nedostavil.

Při rozhodování ve věci samé vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 zákona o silniční dopravě silniční doprava je souhrn činností, jimiž se zajišťuje přeprava osob (linková osobní doprava, kyvadlová doprava, příležitostná osobní doprava, taxislužba), zvířat a věcí (nákladní doprava) vozidly, jakož i přemísťování vozidel samých po dálnicích, silnicích, místních komunikacích a veřejně přístupných účelových komunikacích a volném terénu.

Podle § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě silniční doprava pro cizí potřeby je doprava, při níž vzniká mezi provozovatelem silniční dopravy a osobou, jejíž přepravní potřeba se uspokojuje, závazkový vztah, jehož předmětem je přeprava osob, zvířat nebo věcí.

Podle § 2 odst. 4 zákona o silniční dopravě dopravce je fyzická nebo právnická osoba provozující silniční dopravu. Tuzemský dopravce je dopravce, který provozuje silniční dopravu pro cizí potřeby na základě koncesí) nebo silniční dopravu pro vlastní potřeby k zajištění své podnikatelské činnosti vykonávané na základě živnostenského nebo jiného oprávnění uděleného podle zvláštního právního předpisu orgánem České republiky. Podnikatel v silniční dopravě je tuzemský dopravce provozující silniční dopravu pro cizí potřeby.

Podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě taxislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.

Podle § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě dopravce při provozování taxislužby nesmí použít vozidlo taxislužby, které pro něj není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Dopravce je povinen zajistit, aby vozidlem taxislužby, které je pro něj zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba.

Podle § 35 odst. 2 písm. l/ zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 2 nezajistí, aby vozidlem taxislužby, které je pro něj zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba.

Podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě při stanovení výše pokuty a kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

Podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.

Soud o věci uvažil takto:

Námítka, v níž žalobce vytýká žalovanému porušení povinnosti vést společné řízení a porušení absorpční zásady, není důvodná. Předně je třeba zdůraznit, že již ze samotného znění shora citovaného ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu jednoznačně plyne, že spojení více různých řízení, která se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají téhož účastníka (týchž účastníků), není zákonem stanovenou povinností. Jedná se o dispozitivní oprávnění správního orgánu vést za určitých podmínek společné řízení. Na spojení více různých řízení, byť se týkají téhož účastníka (zde žalobce), není právní nárok, a je tedy na správním orgánu, zda ke spojení věcí přistoupí či nikoliv. Soud přisvědčuje obsáhlé argumentaci žalovaného, že vedení společného řízení o všech sbíhajících se správních deliktech téhož pachatele není v řadě případů účelné či vhodné z hlediska hospodárnosti řízení, a pro stručnost na ni odkazuje.

To, že správní orgán I. stupně nepřistoupil ke spojení dalších řízení vedených proti žalobci s řízením, které nakonec vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, tedy samo o sobě není podstatnou vadou řízení, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. K témuž závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009 č. j. 1 As 28/2009 – 62, v němž konstatoval, že *„pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků.“*

Žalobce sice namítl, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyla absorpční zásada dodržena, tuto námitku však nijak blíže nespecifikoval, tj. neuvedl, v čem konkrétně porušení absorpční zásady spatřuje. Dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78 či rozsudek téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 As 92/2005 – 58) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko

typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Zásada volného přístupu k soudu není neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.

V návaznosti na shora citovanou judikaturu soud uvádí, že v žalobě uplatněná námitka porušení absorpční zásady je natolik nekonkrétní, že k ní při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nebylo možné přihlédnout. Soudu nezbyvá než dát obecně za pravdu žalovanému v tom, že k porušení absorpční zásady nemohlo dojít za situace, kdy byla předchozí rozhodnutí o uložení sankce, jež byla vydána v jiných samostatně vedených řízeních, žalovaným v rámci odvolacího řízení zrušena, takže v době vydání napadeného rozhodnutí zde existovalo pouze jediné rozhodnutí o uložení sankce vydané v nyní projednávané věci. Jinak řečeno, za dané situace neměl správní orgán I. stupně ani žalovaný povinnost zohlednit při stanovení výše pokuty jiná rozhodnutí o uložení sankce, neboť taková rozhodnutí zde neexistovala, a k porušení absorpční zásady proto nemohlo dojít. Jiná je samozřejmě otázka, zda správní orgán následně reflektoval sankci ve výši 50.000,- Kč, která byla potvrzena napadeným rozhodnutím, v rámci dalších řízení vedených se žalobcem. Soudu nicméně nepřísluší, aby se touto otázkou zabýval v nyní projednávané věci. Žalobce nadto v podané žalobě ani neuvedl, jaká další řízení s ním byla správním orgánem vedena - bez bližšího upřesnění pouze zmínil, že je proti němu dopravním úřadem vedeno osm dalších správních řízení. Samotná skutečnost, že je proti témuž účastníku vedeno více samostatných řízení, však neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz výše), ani z ní nelze automaticky dovozovat závěr o porušení absorpční zásady. Žádné konkrétní skutečnosti, ze

kterých by vyplývalo, že k porušení této zásady při vydání napadeného rozhodnutí došlo, žalobce neuvedl.

Nedůvodná je také námitka, v níž žalobce brojí proti nesprávnému výkladu ustanovení § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě ze strany žalovaného. S interpretací uvedeného zákonného ustanovení, kterou v napadeném rozhodnutí zaujal žalovaný, se soud zcela ztotožňuje, neboť je – na rozdíl od výkladu zastávaného žalobcem – nejen v souladu s jazykovým zněním dané normy, ale především s jejím smyslem a účelem. Z dikce předmětného ustanovení je patrné, že pojem „*jiná osoba*“ je nutno vztáhnout na veškeré osoby odlišné od dopravce, pro kterého je dané vozidlo taxislužby zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, nikoliv pouze na „dopravce“ oprávněného provozovat taxislužbu, jak se ryze účelově snaží argumentovat žalobce. Zákonem stanovená povinnost dopravce zajistit, aby vozidlem, které je pro něj zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu *jiná osoba*, nepochybně sleduje jediný účel, a sice aby vozidlem zapsaným v evidenci vozidel taxislužby pro konkrétního dopravce neprovozoval taxislužbu nikdo jiný než tento dopravce.

Taxislužba je v § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě definována znaky faktické činnosti jako určitý typ osobní dopravy. Taxislužbu tak provozuje kdokoli, kdo vykonává činnost naplňující znaky daného ustanovení. Pokud žalobce poukazuje na souvislost mezi § 2 odst. 4 a 9 zákona o silniční dopravě, soud konstatuje, že zde žádná výslovně není. Ustanovení § 2 zákona o silniční dopravě obsahuje výklad základních pojmů zákona, které jsou provázány s dalšími ustanoveními. Druhá věc je, že taxislužbu je možné provozovat dle § 4 zákona o silniční dopravě jen na základě koncese. Zjednodušeně řečeno, zákon o silniční dopravě rozlišuje mezi taxislužbou provozovanou v souladu s právem (na základě koncese a při splnění dalších podmínek) a taxislužbou provozovanou protiprávně, která je předmětem správního trestání.

Ze strany žalovaného se tedy nejednalo o nesprávný výklad uvedeného ustanovení, ani o terminologickou nejednotnost. Skutečnost, že zákonodárce v textu právní normy definuje určitý pojem v souvislosti s terminologickou jednotností právní normy, znamená, že pojmy subsumovatelné pod množinu, která je předmětem uvedené definice, budou v zákoně označovány (zastupovány) jednotně definovaným pojmem. To však neznamená, že vyskytne-li se v právní normě jakýkoliv jiný pojem, je na základě imperativu terminologické jednotnosti nutné jej automaticky vykládat jako pojem definovaný.

Výklad, který se snaží prosadit žalobce, je naprosto nelogický a odporující zdravému rozumu. Příkladem to lze demonstrovat na ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, které stanoví, že dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Veden stejnou „logikou“ by žalobce mohl tvrdit, že dopravce provozuje taxislužbu pouze tehdy, pokud používá vozidlo, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, a použije-li jiného vozidla, o žádné provozování taxislužby se nejedná. To je samozřejmě stejný nesmysl jako žalobcovo tvrzení, že „jinou osobou“ provozující taxislužbu vozidlem, které je v evidenci vozidel taxislužby zapsáno na jiného dopravce, může být pouze dopravce disponující oprávněním k provozování taxislužby, protože nikdo jiný taxislužbu podle zákona provozovat nemůže. Opak je pravdou – i řidič J. D. v den kontroly nepochybně provozoval vozidlem taxislužby zapsaným v evidenci pro žalobce taxislužbu ve smyslu definice této činnosti zakotvené v § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, přestože tak činil neoprávněně. Protože žalobce v rozporu s § 21 odst. 2 téhož zákona nezajistil, aby se tak nestalo, dopustil se správního deliktu, za který byl po právu potrestán uložením pokuty.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku poukazující na zjevnou nepřiměřenost uložené sankce. Předně je nutno zdůraznit, že za uvedený správní delikt je možno pachateli uložit pokutu v maximální výši 500.000,- Kč, což znamená, že žalobci uložená pokuta se pohybuje u dolní hranice zákonného rozmezí a činí pouze 10 % maximální výše pokuty.

Žalobcovo tvrzení, že nemohl žádným způsobem zabránit tomu, aby řidič – jeho bývalý zaměstnanec dál neoprávněně nakládal s jeho vozidlem, nelze akceptovat. Uvedená obhajoba se jeví jako krajně nevěrohodná za situace, kdy žalobce s řidičem ukončil pracovní poměr dohodou. V takovém případě mu nic nebránilo v tom, aby ještě před uzavřením dohody řidiče vyzval k vrácení předmětného vozidla, neboť nebylo žádného důvodu, aby s ním řidič dál disponoval, a zároveň dohlédl na splnění této výzvy ze strany řidiče. Pokud by tak řidič neučinil, měl žalobce *neprodleně* podniknout veškeré dostupné právní kroky, aby bývalému zaměstnanci v dalším užití svého vozidla zabránil (žaloba na vydání věci, trestní oznámení). Nic z toho však žalobce neučinil. Z výše uvedeného je zřejmé, že soud rozhodně nesdílí přesvědčení žalobce, že neexistuje žádný právní prostředek, jakým by dopravce mohl zabránit neoprávněnému užití jejich vozidel taxislužby bývalými zaměstnanci – řidiči.

V projednávané věci nebyla žalobci uložena pokuta za to, že po ukončení pracovního poměru poskytl svému bývalému zaměstnanci své vozidlo taxislužby, ale za to, že nesplnil zákonem uloženou povinnost zajistit, aby vozidlem taxislužby, které bylo pro něj zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba. Žalobce zhola ničím neprokázal, že by se jakýmkoliv způsobem pokusil zajistit, aby jeho vozidlo taxislužby dne 21. 2. 2014 neužíval k provozování taxislužby J. D. Pokuta za spáchání správního deliktu vymezeného v § 35 odst. 2 písm. l/ zákona o silniční dopravě mu proto byla uložena právem.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Součástí žaloby učinil žalobce též návrh in eventum na rozhodnutí soudu o upuštění od uložení pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž ale v daném případě nedošlo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil výši ukládané sankce především tím, že se v daném případě jednalo o protiprávní jednání vysokého významu a závažnosti. S jeho úvahami stran výše uložení pokuty se soud ztotožňuje a pokutu uloženou žalobci, jejíž výše dosahuje 10 % maximální možné sazby, nepovažuje s přihlédnutím k okolnostem daného případu za nepřiměřenou, tím méně *za zjevně nepřiměřenou*. Proto návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu nevyhověl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.